

дилъ дѣдо Костадинъ. Право е, четѣше момчето, но четѣше вестници и книжки, които си стояха на открито въ одаята. И като не откри нищо тайнствено въ знанието на унука си, стариятъ заключи дълбокомислено:

— Остъръ умъ, това е!

И сега пакъ сѣщото — не отивало на добре. „Ще поживѣя нѣкоя година още“, — мислѣше си отчаянъ дѣдо Костадинъ, — „и ще поживѣя въ немотия, петименъ за чашка ракия. Защо?“ — И въ мислитѣ, и въ желаніята, и въ плановѣтъ си за подобъръ и по-сносенъ животъ, той не можеше да иде по-далече отъ своя имотъ. — „Да бѣхъ си оставилъ двадесетъ декари земя“, — съжеляваше той, — „Петко и съ тѣхъ, и безъ тѣхъ щѣше да прекара... Наистина щѣше да остане само съ четиридесетъ декари, но тѣ сж още млади, иматъ време и хубавко да доживѣятъ... Но азъ, азъ ще си ида така..

Да поиска още петъ-шестъ декари? Нѣма да даде Петко. Половинъ леа нѣма да му даде, само дето ще дигатъ нови кавги и марази...

— Ще се мре така! — махаше отчаяно той и започваше да обикаля двора.

Когато му паднѣше, той прибираше разни дребулии и ги носѣше у дома си. Изхабени мотики, рждясали тесли, строшени гребла, издѣнени качета, — всичко каквото закачеше отъ Петковиятъ дворъ. „Не може безъ тѣхъ“, — оправдаваше се той предъ себе си. — „Раздѣлиха всичко, и кжщата осакатъ“. Понѣкога, когато Петковица, или нѣкое отъ децата, забелѣзваха това, дигаха се страшни скандали. „Харно де, харно!“ — викаше дѣдо Костадинъ. — „Азъ го взехъ, търкулнали го децата насамъ, рекохъ да го прибера...“

— А все нататъкъ прибирашъ, — сърдѣше се Петковица. — Ние гаче сме чужди...